

10/38

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIO Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

L' ORACIÓ PER PASSIVA

El «morenito» pregoná 'l cap de 'n Weyler; ¡cuydado qu' ell no li talli 'l seu!

I CARITAT PELS HÉROES DE LA PATRIA!

LO NÚMERO EXTRAORDINARI DE

LA CAMPANA DE GRACIA

quals productos de la venta, sense deducció de gastos editorials, están destinats íntegrament a socorre als soldats de Cuba y Filipinas, que arribin malalts ó ferits á Barcelona, veurá la llum pública, 'l dillúns

Dia set de Desembre

¡Los deu céntims es la petita limosna que sollicitém del poble catalá!

De més á més y desitjant que, qui vulga, pugui contribuir ab major quantitat al acte benéfich y patriótic que 'ns proposém realisar, y seguint las indicacions que 'ns han fet alguns amichs, establim desd' ara, la següent

COMBINACIÓ

Del número extraordinari se 'n imprimirán cent únichs exemplars especials á gran luxo, en magnífich paper.

Cada exemplar tindrà estampat al marge un número d' ordre: del 1 al 100.

Y cada número, á mes de un recort del acte que aném á realisar ab l' ajuda de nostres amichs, será com un bitllet de una

Rifa artística

Tots los dibuixos originals-autógrafos que figurin en lo número extraordinari, degudament enquadrats, serán sortejats entre 'ls poseedors dels 100 números de luxo.—Cada dibuix constituirá un premi.

Bases del sorteig

L'ordre de prelación de dits traballs pel efectes dels premis s'establirà alfabèticament pel nom dels autors.

Lo sorteig se regirà per las dos últimas xifras (desenas y unitats) dels números que obtinguin los primers premis en lo sorteig del 23 de Desembre de la *Loteria Nacional*. En lo cas en que las indicadas xifras resultin ser dos ceros, s'entendrà que ha tret lo número 100.

Preu de cada número de gran luxo: 15 pessetas

Confíem obtenir la colocació dels 100 números especials ab lo qual augmentará ab 1.500 pessetas lo fondo destinat al socorro del pobres ferits y malalts de las guerras de Ultramar.

Lo nom dels generosos adquisidors dels indicats 100 números de gran luxo, será publicat en lo periódich.

Desde avuy, y á fi de preparar la numeració, s'admeten pedidos de dit número, en la Llibreria de López, Rambla del mitj, 20, mitjantsant l' abono anticipat de 15 pessetas exemplar.

¡Caritat pels héroes de la patria!

¡MAL PARE!

AGRADARIA saber si es veritat que 'ls dos *tórtolos* se troban á Barcelona, com algú suposa. Don Jaime, á qui, segons diuhen, han visitat, podria donarme la seva adreça, ab lo qual me prestaria un gran favor. Perque 'ls fugitius de Venecia, l' Elvireta y 'l pintor Folchi, s' han fet dignes de una serenata.

¿Quin obsequi menor pot tributarse á la simpática parella enamorada, que al donar esplay á la seva passió ha assestat una punyalada mortal á la causa del carlisme?

La campanada es de aquelles que tocan á difunts.

No 'm vinguin á dir ara 'ls aficionats á certas *compendas* ab la conciencia, que res té que veure una desgracia de familia ab la subsistencia y manteniment de una causa política, porque aixó que podrá ser cert, segons la familia de que 's tracti, no té aplicació possible quan se refereix á un pretendent á la corona d' Espanya, que s' alaba de serho per estricte dret diví, ó en altres termes: «per la gracia de Deu.»

Familias que tals pretensions sustentan se colocan fora de la lley comú que afecta al resto dels mortals.

Aquella mateixa gracia de Déu que alegan per perturbar un país, per encendre en ell la guerra-civil, per mantenir, quan no poden altra cosa, lo caliu de la discordia á través dels anys y de las décadas, en moltes ocasions els cau á sobre y las parteix per l' espinada. En aquests cassos los pobles son los que diuhen:

—¿Creurían que lo que 'ls hi passa 'm fá la gracia de Déu?

Aixís, á un pare qualsevol que 's resigni bonament á viure á casa seva sense pensar en extranyas aventuras y al qual li fugi una noya ab un ximple, se 'l compa-deix y se 'l respecta.

Pero si aquest pare aspira á ser amo, quan no de bon grat per la forsa, de tots los ciutadans de una nació; si aquest pare galeja sempre, per conveniencia propia, de certs sentiments religiosos, y va dihent que 'l mon estará perdut, fins y á tant qu' ell pugui empunyar las xurriacas y dirigirlo; si aquest pare conta además ab un partit de fanátichs que l' obeheixen cegament, sobre 'l respecte y la compasió, s' imponen los drets sagrats de la legitima defensa.

Aixís quan alguna de las sevas fillas, sanch de la seva sanch, vida de la seva vida, li fuig de casa ab un home casat y ab fills, es á dir, en una forma que no permet cap arreglo decorós, arriba 'l cas de encararse ab ell é increparlo de la següent mar era:

—¿Y ets tú, que no sabs regir la teva casa, 'l que intentas ser amo absolut de la nostra? ¿Y ets tú, que no sabs evitar tan escandalosas aventuras, el que pretens imponer á un poble la moral cristiana per medi de la forsa?

Aquestas preguntas son verdaderament incontestables.

Perque l' Elvireta, si á casa seva hi hagués estat bé, com hi están totas las noyas honestas y recatadas, difícilment se 'n hauria mogut, á pesar de las seduccions que sobre d' ella pogués exercir un pinta-monas mes ó menos guapo.

Pero es de creure lógicament pensant, que la casa paterna amensada ab la presencia de una madrastra, devía férsele insufrible. Es de creure també que avants de *jeter le bonnet*, com diuhen los francesos, sentiria bullirli dintre de las venas la sanch heredada del seu pare, més apte per la conquista de las famellas, que per la dels regnes que bojament ambiciona; com aixís ho demostrá durant la seva permanencia en las Provincias Vascongadas, que siguié ab las sevas empresas amorosas, l' escándol de aquella gent senzilla, y mes tart ab las sevas ruidosas aventuras ab las húngaras.

L' Elvireta, en son extravío, sempre tindrà en sa disculpa 'l mal exemple del seu progenitor, y las imposicions fatals é ineludibles de la lley d' herencia.

Si dels pecats dels pares els fills ne van geperuts, just es que dels actes dels fills ne vagi geperuda la reputació dels pares.

Lo gep de D. Carlos s' ha fet tan colossal que ja no pot seure materialment en un trono, porque 'ls tronos teneu *respaldo*. Cómodament no pot sentarse mes qu' en un vulgar tamboret, ó encare mes propiament en la banqueta dels acusats.

A la banqueta s' ha colocat ell mateix, al entregar los seus disgustos paterns á la voracitat del públich, ab lo manifest que ha dirigit als seus partidaris.

Ja no podrá dirse, en vista de tal manifest, que siga l' opinió pública la tafanera que 's fiqui en los seus assumptos de familia, tota vegada que es ell qui la sollicita ab un document donat á la publicitat.

¡Y quin document!...

Los carlins que, faltant á la veritat y hasta á la verossimilitut, feyan corre en un principi, que la noya fugitiva era una infelís dement, demostraren mes bon instint que aqueix pare desnaturalisat que de bonas á primeras renega de la seva propia sanch, al donar per morta á una filla que viu, y que algun día pot arrepen-tirse. ¡Molt malament deu conixer la doctrina del Evangelí un home que aixís s' expressa!

«La meva filla es morta; no penso ja ab ella, sino ab vosaltres: ajudeume á pregar per la seva ánima extraviada.»

Tal es lo sentit del seu manifest, modelo d' hipocresia, de duresa de sentiments y de codicia.

Lo tetrico aventurer que tanta sanch espanyola porta derramada, si creu realment en la Providencia, havia de pendre ab resignació y com un merescut cástich providencial lo que li passa. Als seus partidaris havia de dirigir's hi únicament per despedirse d' ells y de la política. No havia de dir may «la meva filla es morta», sino «políticament jo só mort: un ser de la meva sanch acaba de destruhir tota una llegenda... No per aixó l' odio, ni la desprecio: es la meva filla, y á la seva redempció dech consagrar d' ara en avant tots los meus esforços de pare, tots los días de vida que 'm restan. Deu no ha volgut lo triunfo de la meva causa.»

Parlant aixís s' hauria realsat davant de la conciencia pública: parlant com ha parlat, acaba d' enfonzarse.

Guzmán va sacrificar la vida del seu fill en las aras de la patria; ell, en cambi, no ha reparat en ennegrir

la deshonra de la seva filla, ab l' afany de sustreures á tota responsabilitat moral, pera continuar alentant las malas passions dels seus partidaris.

Dihent:—«La meva filla es morta»—se figura l' insensat haver quedat en paus ab Deu y ab els homes.

Se figura poder avansar inflat de magestat grotesca camí del trono de Sant Fernando, deixant darrera seu á una filla en brassos de un home adúltero.

La conciencia pública li cridarà sempre:

—¡Enrera! ¡Mal pare!

P. K.

ONVÉ que 'l país visca previngut contra certs maneigs que tenen molt de filibusteros.

A cada instant se propalan rumors ab la deliberada idea de debilitar lo prestigi dels generals que tenen al seu cárrech la pacificació de Cuba y Filipinas. Periódichs de antecedents liberals se fan agents dels que promouhen aquesta campanya pernicioso de rezels y desconfiansas.

Per lo que respecta á Cuba secundan las maniobras de algú que va sortir reventat de aquella isla y voldria rehabilitarse reventant als demés. Y per lo que toca á Filipinas certas insinuacions malévolas poden de cent horas lluny á rapé de convent.

¡Calma, confiansa y no impresionarse per qualsevol rumor sense fonament: aixó es lo que 's necessita!

Als toreros, pera jutjarlos, se 'ls deixa rematar la sort. Ab los generals que lluytan contra 'ls enemichs de la integritat de la patria, s' ha de fer lo mateix.

Lo consogre del ex-héroe de Sagunto, que durant la permanencia del seu parent á Cuba, feya á Paris unas jugadas de bolsa molt rodonas, segons assegura un periódich de Madrit no s' ha suscrit ni per un sol céntim al empréstit nacional.

La mateixa conducta han seguit á Barcelona 'ls marquesos de Alella y Marianao.

Apuntemlos á la llista dels grans patriotas, porque al cansin l' admiració de las generacions futuras.

Ells tindrán una estátua... ó á lo menos no 'ls faltarán diners per pagársela!

Sobre la reposició de aquell grapat de regidors madrilenyos que provocaren temps enrera l' enérgica manifestació de tot lo poble, diu un periódich de aquella capital:

«La gent llestat del Ajuntament pot mes que l' opinió y que la premsa, y aixís succehirá *mentres se trobin gobernants que 'ls protegeixin* com ara 'ls han protegit.»

Aquesta veritat es l' Evangelí. Los gobernants de la restauració son resoltament proteccionistas de l' *industria fematera nacional*.

¡Bé pels espanyols residents á Buenos Ayres!

Un milió de duros or portan recullits hasta ara á un objecte patriótic, y esperan confiadament arribar fins á tres milions que destinaran á la compra de un cruiser de guerra 'l qual será regalat á la mare patria.

¡Quanta esplendides, y quanta grandesa d' esperit!...

Davant de tanta abnegació es de lamentar qu' Espanya no tingui lo que 's mereix: ¡un bon govern!

A Madrit va estrenarse una sarsuela titulada: «¡Viva el rey!»

Lo públich va xiularla.

¿Qué fa 'l govern davant de aquesta irreverencia? Una de dos: ó encausa al públich en massa, ó adorna 'l pit dels autors de l' obra fracassada ab una gran creu.

¿En qué dirían que s' entreté en Cos Gayón, mentres los soldats donan la seva sanch y 'ls paisans abocan la seva bossa?

En fer cálculs tant divertits com lo següent:

—Cada pesseta, pesa cinch grams. Aixís, donchs, un milió de pessetas pesan 5,000 kilógramos.

»Multiplicant aquesta quantitat per la suma recaudada, en la suscripció del empréstit, tindré un cargament de 300 wagóns de plata, suposant la carga máxima de cada wagó qu' es de 10,000 kilógramos.

»Ara bé: com cada tren no 's forma mes que de 15 wagóns, resulta que 'l día del empréstit van entrar al Banch d' Espanya, 20 trens carregats de plata.»

Ara no mes falta averiguar quant temps durará la plata de aquests 20 trens.

Ja veurán com en un tancar y obrir d' ulls no se 'n cantarà gall ni gallina.

Y ja veurán també com sobre del país carregarán además dels gastos de acarreg, l'impost del seguro.

Italia al últim ha fet la pau ab lo rey Menelik. Y ha tingut la sort, en mitj de tot, de tractar ab un negre molt considerat.

Menelik ab tot y haver sigut vencedor, se contenta ab que 's reconegui la independència del seu país, compromententse á entregar los presos italiáns que tenia en son poder, previ 'l pago dels gastos de manutenció, durant lo temps que 'ls ha hagut de alimentar.

Al rey de Etiopia se li poden aplicar los següents versos del insigne Alarcón:

«La victoria, el matador
abrevia; y el que ha sabido
perdonar, la hace mayor,
pues mientras vive el vencido,
venciendo está el vencedor.»

Varios vehins del carrer de Tallers han obert una suscripció en favor del soldat Esteve Virgili y Claret, convehi seu de carrer, qui al tornar de Cuba ha tingut de ingressar en lo Sanatori de la Creu Roja, ahont ocupa lo lliu que costea la caritativa casa El Siglo dels Srs. Conde, Puerto y C.^a L' exemple dels vehins del carrer de Tallers, que han recaudat ja un total de 113 pessetas, es digne de trobar imitadors, ja que la filantropia aixís exercida té molt d'intim y familiar.

Lo que no convé que 'n tingui es la conducta de El Diluvi, que va negarse á dedicar dos tristes raillas á un fet tan meritori, alegant que si ho havia de fer ab tots los que 's realisin, no tindria prou espay en lo periódich. Bo es pendre nota del zel que solen demostrar los nets de D.ª Salvadora, sempre que no 's tracti de algún negoci dels de la seva corda.

CARTAS DE FORA.—Capellades.—Una desgraciada familia que per algún temps havia sigut considerada com esperitista, pel sol fet de haver batejat algún seu fill civilment, ha sigut sorpresa per la bestioleta reaccionaria qu' exercint de serp del paradís ha lograt ferla accedir als seus avassalladors capritxos, que no eran altres que rebateja á un noy de 14 anys que no té 'ls coneixements prou sancers. Es inútil pintar lo regositj dels escura-canadellas y ratas de sagristia, aumentat pel rumbo dels que feren de padrins que son molt rics, y segons se conta pagaren tot lo gasto de l' obtinguda victoria.

Sampedor.—Empenyat l' home negre en que 'l mestre públich fassi la maleta, y empenyat l' inteligent professor en no marxar, ha agafat per las orellas al Joanet de la Son y altres perdiguers fins á instalar un nou estudi en un corral. Un ex-sagristá ha sigut posat al frente... y la població paga com es de suposar. ¿No es veritat que ab los diners dels altres poden ferse molts francesillas? Donchs bé: á pesar de tants esforços, tot just han pogut reunir una dotzena de xicots, y aixó qu' en lo corral del sagristá s' hi ensenya tot d' arrós y s' hi regalan santets y estampetas. Los pares comprenent las intencions del home negre prefereixen enviar los seus fills á aprendre las bonas lliçons del verdader mestre públich, ab lo qual obran molt santament, ja que 'ls fruïts del despit son sempre molt amarchs y no engreixan á ningú.

GALIMATÍAS

Truquin á casa 'l ministre,
truquin á cal diputat,
truquin al palau del bisbe,
truquin al del general,
truquin á todas las portas,
xicas, mitjanas y grans
preguntin qu' es lo que passa,
demanin qu' es lo que hi ha,
y ja 'ls ho asseguro, en totas
els respondrán.—No se sab.
Fa ja una pila de mesos
que 's pot dir qu' estém tancats
en la plassa dels Misteris.
Tombém d' aquí cap allá,
caminém de dreta á esquerra,
pasém el dia palpant
buscant modo de sortirne;
pero ¡cucul! tot en va:
ens hem perdut per la plassa,
y es tan inmensa, tan gran,
que després de donar voltas
y mes voltas, al final
ens trobém al mateix puesto.
¿Per hont se surt? No se sab.

El govern ja no te brújula,
ni carta de navegar;
el timó está fet á trossos,
l' àncora ha caygut al mar;
de modo que 'l pobre barco
donc uns cabussos tan grans,
que si encare per xiripa
no se 'ns ha anat á estrellar
contra las rocas que 'l voltan,
pot dirse qu' en realitat
ni se sab per qué navega
ni 's comprén còm va surant.

¿Qué hi ha del llo de Cuba?
¿Qué fan aquests mil soldats
que en cada vapor que marxa
ens diuen que van allá
á defender la bandera,
y á moure un sacramental
á n' en Gómez y en Maceo?
¿En qué 's gastan els quintars
de pólvora, plom y cápsulas
que casi bé cada quart
surtén d' aquí cap á Cuba?
¿Qué fan els Mauseers flamants

y 'ls Remingtons y 'ls matxetes
y tot aquest arsenal
d' eynas per matá insurrectes
que á l' Habana estém enviant
perque allí fassin servirlos
desseguida?—No se sab.
¿Y de Menila? ¿Qué 's conta?
¿La insurrecció es tan formal
com suposan alguns partes,
ó es un moviment aislat
com altres donan á entendre?
¿Creix el foc? ¿Se va acabant?
¿Quántas portadoras d' aygua
s' hi han encare de tirar
per dominar be l' incendi
y apagarlo?... No se sab!

No se sab res. La ignorancia
es tan complerta, tant gran,
que aviat no sabréu apenas
en quin dia menjém pa.
No se sab qué pensa en Weyler,
no se sab per qué va al camp,
no se sab per qué se 'n torna,
no se sab si 'l mudarán,
no se sab ahont es en Blanco,
no se sab si está cremat,
no se sab si te prou forsas...
L' únich, l' únich que se sab
es que aquest galimatias
'ns costa d' alló mes car;
que á las bossas no hi ha un xavo,
que á las venas no hi ha sanch,
que l' últim acte del drama
comensa ja á semblar llarch,
y que casi ha arribat l' hora
de ajéurens'hi y murmurar
alló que deya en Pitarra
trenta cinch anys endetrás:
—¡Si Mahoma no 'ns ajuda,
aixó se 'n va á can Pistras!

C. GUMÀ.

FUGA REAL

Un disgust, en Carlets, quan va adonar-se de que se li havia esgarriat la filla!

Los timbres eléctrichs del palau del fugitiu d' Oroquieta sonavan á la desesperada com si estessin atacats de delirium tremens.

—¡Que busquin á l' Elvira!—deya don Carlos, á tots els criats que se l' hi presentavan:—¡que la busquin y que me la portin.

—Lo primer—contestaven los dependents—es bastant fácil; ara, lo segón... Si no la trobém, no hi haurá pas manera de portarli.

—¿Ja ho heu mirat tot?

—Tot.

—¿Ja heu registrat el rebost?... Recordo que 'l sucre es una de las sevas llemínaduras predilectas.

—No hi es.

—¿Y al colomar? ¿Ja hi heu pujat? Me sembla qu' ella devengadas hi anava...

—També hi hem anat nosaltres.

—¿Heu mirat per sota 'ls llits?

—Per sota y per sobre. La senyoreta Elvira no 's veu ni en pintura.

Don Carlos s' arrancava 'ls pels de la barba, ab lo mateix desespero que quan en la campanya del Nort las tropas liberals li clavavan una pallisa.

En tot aixó entrá la seva muller.

—¡Ay, Berta! ¿que no ho sabs lo que passa? L' Elvira ha fugit.

—¡Bo!... Pero al menos ¿ha fugit ab algún conde ó marqués, ó algo que vesteixi una mica?

—¡Ca! Si tinch entés que 'l raptor es un pintor...

—¿De cotxes?

—¿De cigonyas!... Fas unas preguntas tú també... ¡Ves si la meva filla hauria tocat el dos ab un pintor de cotxes! Pots contar que sisquiera pel bon nom de la parentela haurá fugit ab un pintor una mica bo.

—¿Vols que t' digui la veïtat? Sempre m' ho havia pensat que aquesta xicoteta acabaria per ferne alguna... Aixó de dirse Elvira, predisposa á las fugas amorosas. Aquets noms de novela may m' han fet goig. S' hagués dit Tuyas, Quima ó Calamanda... no tinguís por que cap pintor li hagués dit una paraula més enllá de l' altra.

El que més indignat estava era 'l secretari del Ex-niño terso.

—¡Lo que ara dirán á Espanya!—murmurava rosegantse 'ls punys ab desesperació:—¡lo que dirán!...

—¿Qué vols que dignin? Ha fugit una noya... y s' acabó.

—Ja veurá com sortiran els mals exemples paterns, y 's parlará de las húngaras, y 's tornarà á anomenar á la Samoggy y 's remenarà altre cop lo del as d' oros.

—¿Vols dir que 'ls espanyols s' hi ficarán en els meus assumptos?

—¡Vaya! Anirà per las moltas y moltas vegadas que vosté s' ha ficat en els seus, d' una manera no gayre considerada.

Lo terrible va ser quan don Carlos s' enterá de que la fugitiva s' havia emportat, pera fer frente als primers gastos, unas dotzenotas de mils duros.

—¡Aixó es inaguantable! ¡Aixó es insoportable! ¡Aixó ha de ser inspirat pel diable! Tocar pipa ab un pintor y de passada escurarme la calaixera!... ¡Com si 'ls pintors no fossin bons pera guanyarse la vida!...

Y agafant tremolós una ploma d' ànech que hi havia per allá sobre, de puny y lletra seva escrigué als seus amichs la següent carta:

—Amichs meus: Ma filla Elvira s' ha escapat ab un pintor, lo qual equival per mi á dir que s' ha mort. Pregneu á Deu per la seva ánima!

Explicar l' efecte que aquesta cruelíssima carta ha causat entre 'ls carcatólichs d' Espanya es empresa superior á todas las forsas humanas.

—¡La filla d' un home com D. Carlos, fugir!...

—No hi haurá pas mes remey que casarlos...

—Impossible!

—¿Per qué?

—Perque 'l nuvi, digném, ja es casat.

—¡Anda, morena, quina complicació!... ¿Cóm s' arreglará, donchs, aquest embrollo?

—Tan malament com vulgui. Pero de todas maneras, la carta de son pare es inhumana. Las ovelas descarriadas son las que 'l pastor s' ha d' estimar més. ¡Ahont aniriam á parar si tots els pares obressin ab aquesta severitat?

—Y sobre tot ell jell, que diu que n' ha fet á l' alsada d' un campanar!...

—Aixó no hauriam de tolerarlo.

—S' hauria d' airecar una protesta.

—Y dirli que aixó no fa pare.

—Ni rey.

—¡Ni res!

S' ignora si es á conseqüencia d' aquesta atmósfera hostil ó que: lo positiu es que 's dona com cosa certa que D. Carlos farà publicar un dia d' aquests en los periódichs un anunci que dirá.

—Qualsevol y qualsevulga que haja trobat una princesa extraviada fa dugas ó tres semanas, que la porti á Venecia, ahont á mes de darli las senyas se 'l gratificará espléndidament... ab tot lo que quedi dels mils duros que va anxio-narse...

FANTÁSTICH.

ER si no ho sabían, la Elvireta, fugitiva de la casa paterna, no es cap criatura. Va naixer á Ginebra l' any 71, quan lo seu pare, al amparo de la hospitalitat helvética, estava preparant la guerra civil.

Contá per consegüent 25 anys cumplerts: es major d' edat y pot fer de la seva capa una mantellina y del seu cor un coixinet ahont pugan clavarse las fletxas amorosas del seu adorat torment.

En quant al pintor Folchi, reuneix un conjunt de antecedents molt recomanables.

Casat y pare de familia, ha abandonat á sa esposa y á un fill, deixantlos en la suma miseria pera corrèrsela ab l' altra socia, tan plena de atractius per ell, en quant vá prestarse á seguirlo, emportantse'n joyas per valor, segons asseguran, de uns 300,000 franchs.

Per lo demás el tal Folchi procedeix de una familia acendradament católica. Té un germá empleat al Vaticá, al servey del Papa, y un oncle cardenal que havent jugat á la bolsa ab los diners de Sant Pere, va perdre anys enrera, una suma considerable.

¡Vagin admirant las bonas flors que 's crían en los jardins espirituales del catolicisme!

El Correo catalán dias enrera feya mérit de l' etimología de la paraula Parlament, feta per un catedrático de Dret á París.

—Si 'm preguntéu de ahont procedeix la paraula Parlament, vos diré la meva opinió. Consisteix en que allí 's parla (parle) y en que allí 's menteix (ment). ¿Veritat qu' es graciosa l' etimología?

Donchs ara, per vía de mostra sigam permés donar-ne un parell tan sols al periódich carcunda. Vegi si li fan pesa.

¿De qué vé la paraula sacerdote? Del adjetiú catalá sa (sano) y del aumentatiu castellá cerdote (porcot).

¿Y la mateixa paraula Correo de qué vé?—No pot conjuminarse de manera que vingui de la paraula co, (que indica consustancialitat ó concomitancia) y del sustantiu reo (autor de un delicté)?

¿Qué tal? Li agradan?

En Puig Calzada, aquell tremendo federal ampurdanés, que fins va obtenir la representació en Corts del districte de La Bisbal, se 'n ha anat á Filipinas, xupantse una breva de gobernador civil.

Un seu paísá l' ha obsequiat ab un bastó de conxa.

Falta saber si aquesta conxa del bastó ha surtit del mateix cos del Sr. Puig Calzada.

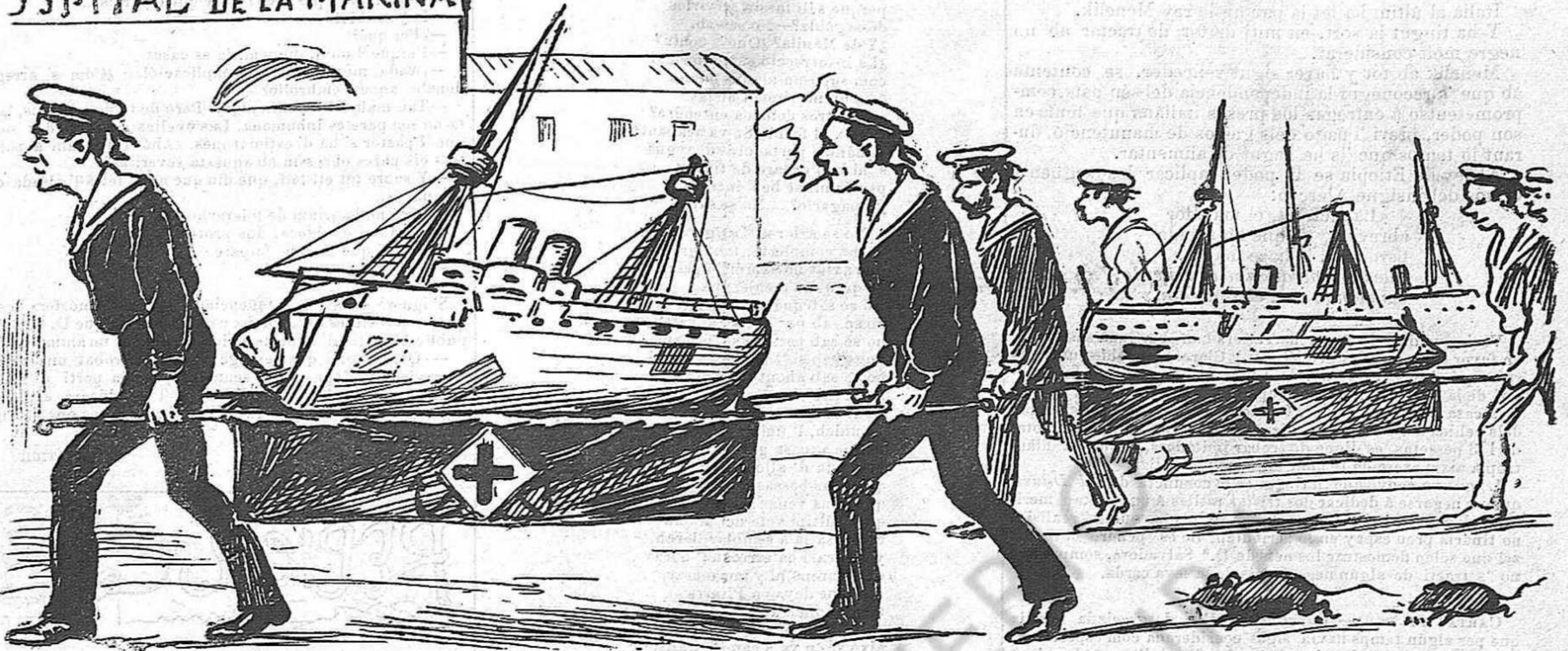
Bon profit li fassan la gobernaduría... y l' bastó de conxa.

Y cónstili que 'ls que un dia sigueren los seus correlligionaris, ja que no cap bastó, ab l' esperit al menos li fan present de una solemne bastonada.

Precisament ara, qu' es quan haurían de buscar majors distraccions, los individuos del Centro carlista de Barcelona van suspendre avuy fa vuit dias lo primer concert de la serie que tenfan preparats.

L' EPIDEMIA DE LA MARINA ESPANYOLA

HOSPITAL DE LA MARINA

¡Pobrets!... Tants diners que costan, y tan poca salut que gastan!...

A causa de las penas que afligeixen al seu idolatrat Carlets, els carcundas de Barcelona no están per músicas.

—Y tant fàcil que 'ls hauria sigut sortir del pas! ... Vaja, que tan mateix tenen ben poch talent!

—¿Qué 'ls costava de combinar un programa compost exclusivament de marxas fúnebres?

En un taller de artistes.

—¿Coneixes al pintor Folchi?

—¿Quin Folchi? —Aquell que ha fugit ab la noya del rey dels carcundas?

—Lo mateix. ¿Sabs á quina escola pertany?

—Ben clar se veu: á l' escola realista.

Y encare D. Anton va dihent en los seus interviues, «que 'l Govern dels Estats Units observa ab nosaltres una política molt correcta.»

D. Anton fa mérits perque quan falti de aquest mon el canonisin.

Mártir podrá morir: pero no confesor.

La táctica dels frares de Filipinas, ab la fatlera de sembrar alarnas per lograr lo rellevo del Capitá general de aquellas islas, se subjecta á un sol y únich procediment.

Y ho diré en castellá perque 'm resulta mes gráfich. Los frares no fan mes «que pintar negro lo blanco.»

Los mambissos han posat á preu lo cap del general Weyler. Ofereixen 60,000 duros al que 'l presenti.

May varen fer res semblant ab el general Sabrosón. Aquest sol fet demostra que al general Weyler no se 'l poden treure del cap.

A Benicarló gran saragata ab motiu dels consums, ab crema de casillas y empaytada al arcalde, que 's ve jé obligat á refugiar-se á la iglesia.

Desde la iglesia revocá l' ordre que havia motivat la gresca, y 's restablí la tranqüllitat, quedant convertida la població en una bassa d' oli.

Se creu que al arcalde de Benicarló Deu va inspirarlo. No hi ha com tancar-se á la iglesia, quan corra 'l poble desfermat pel carrer tocant els fasos.

En Jaumet se prepara per fer una valentia.

Desde que li ha fugit la germana ab el pintor Folchi, está que trina, y diu que no parará fins que haja tret del món al seu germá morganátich.

—Calmis Jaumet, creguim á mi!

Y recordi que quan el seu papá se la corria ab las húngaras, no li va sortir pas may cap germá de aqueixos demanantli comptes de las sevas aventuras amorosas.

Y además podrá dir aquell bebé:

—De aquesta aygua mateixa no beuré?

Traduheixo de *El Motín* lo suelto següent, que, per cert, té molta gracia:

«Varias senyoras de Almeria han llogat ¡llogat! per cinquanta pessetas diarias la iglesia de Sant Sebastia, vera celebrari sufragis per sos difunts durant lo present mes.

»Cap d' ellas, com es consegüent, figura en la suscripció que ha obert *La Crónica Meridional* pera socorre als ferits y malalts de la guerra de Cuba.

»Aixó de llogar las iglesias no 'm sembla mal y m' ha inspirat una idea lluminosa: escriure ab fetxa de avuy al meu amic D. Satanás perque se serveixi indicarme 'l número que ha de treure la grossa de Nadal, ferlo arribar á las mevas mans per qualsevol camí, cobrar los dotze milions, llogar durant una mesada las iglesias de Madrit, ficarme las claus á la butxaca, y... «¿Quina idea mes hermosa!»

En lo terme de Salvatierra (Provincia d' Alava) s' ha realiat el trobo de 28,000 pessetas en unsas d' or antich, qu' estavan amagadas dintre de un arbre.

Lo cas de un arbre que dongui cullita d' unsas d' or no es massa freqüent.

Y no obstant, l' arbre del patriotisme espanyol destrejat pel govern y mutilat per la pugó de la política asquerosa dels partits monárquichs, ha tingut vigor bastant pera donar en un sol dia una cullita de 600 milions de pessetas.

L' arbre de la provincia d' Alava está plantat en lo terme de *Salvatierra*.

L' arbre del patriotisme espanyol está arrelat en lo terme de *Salvapatría*.

Si no 's fa aquell casament, que un *tío barbut* patrocina, diuen que 'l nuvi 's tirarà al carrer y farà desgracias.

Aixó 'm recorda l' anécdota de un pinxo que volent-se casar per forsa ab una noya, treya 'l revólver y deya:

—Aquí té de haverhi confits de todas las maneras. Triheu: ó confits de sucre, ó confits de plom.

Y no va havern'hi de cap classe.

Lo que hi hagué sigué una puntada de peu á las ancas del pinxo, tan ben aplicada, que desde 'l balcó va saltar al carrer, fent una tamborella que li hauria envejat el pallaso mes desllogat de un Circo equestre.

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—A-vi-la.

2.ª ROMBO.

T
R O M B O
R A M A S
T O M A S E T
M A S E T
S E T
T

3.ª GEOGLIFICH.—Una dotzena d' ostras te dos dotzenas de closcas.

Han endavinat las 3 solucions los ciutadans M. Marruller, Antón de las Guixas, Papa-tatxi y Un Sargento; n' han endavinadas 2 Pepet del Pont, T. Mosquera, y N. Pigat; y l no més Un Palou S. y Farell de Manraballejá.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Daniel Ferrer, B. Elias, D. Pancho Enguantat, M. Coris, Toful Rusca, Un Quinto, Casto de Labri, Cintet, Brun, R. Font, Arcadi Priu, A. Suñer Capons, J. Lup, Ricart Pujol, Pere Salom, J. Trias Pagés, F. Parera, E. Bosch y Viola, F. A., Japet de Roda, Enrich Gras, J. M. Ribas, Ramell d' Ortigas, F. Flo y Martí, C. d' Aluja, Un Ascalench, Un Vigatá de Reus, Crach, J. Ubach y Martí, Quin-era, Joan Costa, Amich dels Aucells, Rafel Rullant, B. Bassols, Un València d' Anatra, Felions de Vilafranca, J. Robert P., J. Novi, Un quento vell, J. Vallfogona y J. Romansos.—Lo qu' envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans J. Gil, H. Voltaire, M. Fernandez, Jumerá, Quimeta y Maria, M. Serraca Nosanellas, R. y B., F. Talladas Casas, Surisenti, A. Mas Fornet, Un Blanchench, J. Vila y Serra, Tap de Suro vilafrañqui, J. Talladas Casas, J. Aubert M., J. Aro, R. Puig, Pessigollas, Arrossaire Vilafranqui, Carriguiri, A. B. V., Ricardo Anguela, Mari gari, J. Cardús de B., F. Costa Pomés, M. Cansado y F. Morera (a) Barberillo.—Inserirém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Ruy de Gorch: La prosa ens va millor que 'l vers.—Anónim (Corbera): Sense firma justificada no farém res.—Pistacho: Veurem de aproparho.—Julia C.: La poesia resulta massa llarga y temem que 'ns escasseji l' espay.—Pau Pitocles: No va prou bé.—E. Vilaret: Queda acceptat.—Quimet: Idem.—F. Llenas: Idem.—Pepito Llauné: Idem.—Ramonet H.: Idem.—Magi Casanovas: Idem.—F. de P. Joanic: Idem.—J. Novellas Molins: Idem.—Guillém Torras: Idem.—J. Staramsa: Idem.—Ramon Massip: Idem.—Un Metje rural: Idem.—Japet de l' Orça: Idem.—Jeph de Jospus: Idem.—Mayet: Idem.—A. Llimoner: Idem.—Salvador Borrovia: Idem.—J. Puig Cassanyas: Idem.—E. Costa: Idem.—E. Novell: Idem.—J. Blanch y R.: Idem.—Simon del Palau: Idem.—A. Cortina Rivera: Idem.—A. A. (Lleyda): Las cartas han d' venir firmadas é inteligibles.—Antó del Singlot: Veurem de publicarho.—B. Nani: No 'ns serveix.—Félix Cana: Idem lo qu' envia pel número extraordinari; lo demés es incorrecte.—Aguleta: Mirarem de utilitzarho.—J. Avelta: Es fluix.—S. Borrut y Soler: Aprofitarem una poesia y una xarada.—Gonneia potèich: Lo únich acceptable es lo que no lliga ab la índole del número extraordinari.—J. Baguña: No va prou bé.—Peret (a) Pistoleta: L' assumpto es molt frivol.—Ventura C. y Martí: No va prou bé.—J. Rosell: L' article té alguns detalls massa xavacans: fora de aixó revela condicions.—A. E. Vilaplana: També 'l de vosté, en mitj de algunas incorreccions denota que si estudia 'n sabrá.—V. d' Alacsal: ¿Ens permet publicar sols los sis versos finals? Ells sols van millor que units ab los altres.—J. Baucells P.: La composició a que 's refereix, ja está composta: envihin un' altra lo mes prompte possible.—Llorens Barbut: Lo de aquesta setmana no 'ns fa 'l pes: es nyonyo é incorrecte.—J. Ollana: No 'ns acaba d' agradar.—Albert del Ros: Idem.—Un moribundo. Ha fet massa tart.

!! ALERTA !!

Está acabantse l' impressió del popularíssim

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

pera 1897

Sortirá aviat.

!!Alerta!!

ANTONI LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.